

[Chr. Nielsen.]

at der skulle komme en tilfredsstillende byggestøttelov frem. Det forelagte lovforslag er behæftet med adskillige store og alvorlige mangler, men da der i dets bestemmelser findes nogle mindre forbedringer, kan jeg stemme for dette lovforslag.

Det ærede medlem hr. Bouet anstillede i forbindelse med byggestøtteloven nogle betragtninger om, hvorvidt rigsdagen i det lange løb kunne fortsætte med tilskudsordningerne, og det ærede medlem stillede direkte det spørgsmål, om tidspunktet ikke nu var inde til at erkende, at vi ikke kan fortsætte med at forøge tilskuddene til den ene eller den anden gruppe i samfundet. På baggrund af, at hoveddebatten i dag har været ført om lejeloven, kan jeg svare det ærede medlem, at det er min mening om disse ting, at vi kan sagtens fortsætte med disse tilskud til de dele af befolkningen, der trænger til en hjælpende hånd. Men jeg stiller samtidig et modspørgsmål, om samfundet fortsat kan tolerere, at ubetydelige grupper i det danske samfund uden at røre en finger til gavns gerning kan få lov til at leve højt på andres bekostning.

Steffensen: Hvad de foreliggende lovforslag angår, kan vi fra retsforbundet gå med til det første. Det er blevet underkastet en indgående behandling i det andet høje ting, og derfor vil det være unødvendigt at gå ind på enkeltheder her, hvilket selvfølgelig også ville have visse vanskeligheder. Lovforslaget er efter min mening i grunden et udtryk for, hvordan det går, når der er visse ting, som man ikke indretter, således som de burde indrettes. Så kommer der restriktioner, som er fuldtud nødvendige. Man begyndte med denne form for lovgivning under den forrige verdenskrig, og da var restriktioner fuldtud berettigede og nødvendige, for da var forholdene unormale, men under normale forhold burde boligproblemet kunne løses på en fri og naturlig måde. Boligspørgsmålet spiller den allerstørste rolle i et nutidssamfund. Det er et meget alvorligt spørgsmål, særlig vel nok i de store byer, og det foreliggende lovforslag viser også, som det er blevet nævnt her, at der er modstridende interesser for lejere og ejere. Det er et vanskeligt spørgsmål at løse, men det kan sikkert løses;

men skal det løses på den måde, som vi nu tror er den rigtige, må det være gennem det private boligbyggeri, ved at man giver adgang til jorden ved en grundskyldsreform, og ved at man letter restriktionssystemet. Ad denne vej ønsker vi at medvirke til at fremme boligbyggeriet, det private boligbyggeri, ved at fjerne de kunstige skranker og varefordyrelser. Men hvad angår det foreliggende lovforslag, må vi indrømme, at der må en afvikling til, som situationen er. Derfor mener vi, at vi kan give tilslutning til den foreslåede lejeforhøjelse. Vi må jo prøve på at dele sol og vind lige, at finde frem til det, vi mener er forsvarligt, og med de store pristigninger, der har fundet sted på alting, må vi indrømme, at en forhøjelse af huslejen som den foreslåede er forsvarlig.

Derimod kan vi ikke give tilslutning til det andet forslag, om ændring i boligstøttelovgivningen. Det er ikke, fordi vi ikke indrømmer, at der trænges til al den støtte, der kan gives til fremskaffelse af flere boliger, men det er på grund af formen. Vi har nemlig den opfattelse, at det ikke hjælper, at staten udlåner billige penge til byggeriet, for når staten optræder som långiver til billigere rente, end den selv må give, må denne difference selvfølgelig betales på anden måde, og det bliver sikkert i stor udstrækning de samme mennesker, der kommer til at betale den gennem stigende skatter. Desuden tror vi ikke, det bliver billigere, når det offentlige optræder som udlåner; det kræver større administration, større kontrol. Efter vor mening må byggeriet i så stor udstrækning som muligt finansieres igennem pengeinstitutionerne. Nu er vi selvfølgelig klar over, at dette kræver opsparing, investering, indskud i pengeinstitutionerne, og her må vi igen sige, at den udvikling, vi er inde i, med stigende skatter, hemmer de privates opsparing, investering og indskud, og hvis vi fortsætter ad den vej, vi er inde på, vil det sikkert føre til flere og flere hemninger og restriktioner. Den vej, som vi stort set ønsker at betrede, går gennem en nedsættelse af de skatter, som fordyrer alting, også byggeriet, og afvikling af de restriktioner, som virker hemmende for boligbyggeriet, bl. a. toldbeskyttelse og handelsrestriktioner.

Der er en anden ting, som jeg ikke kan